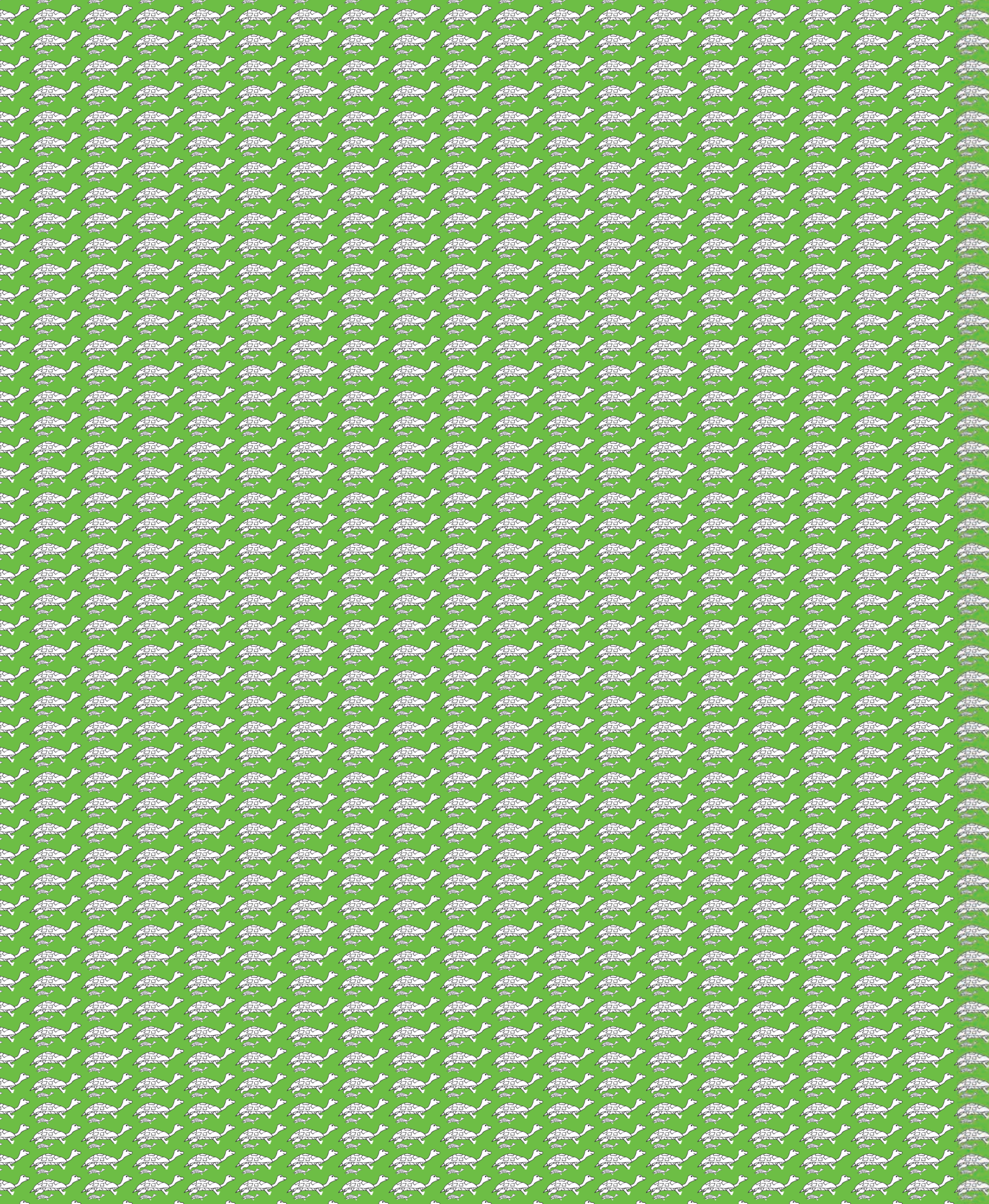
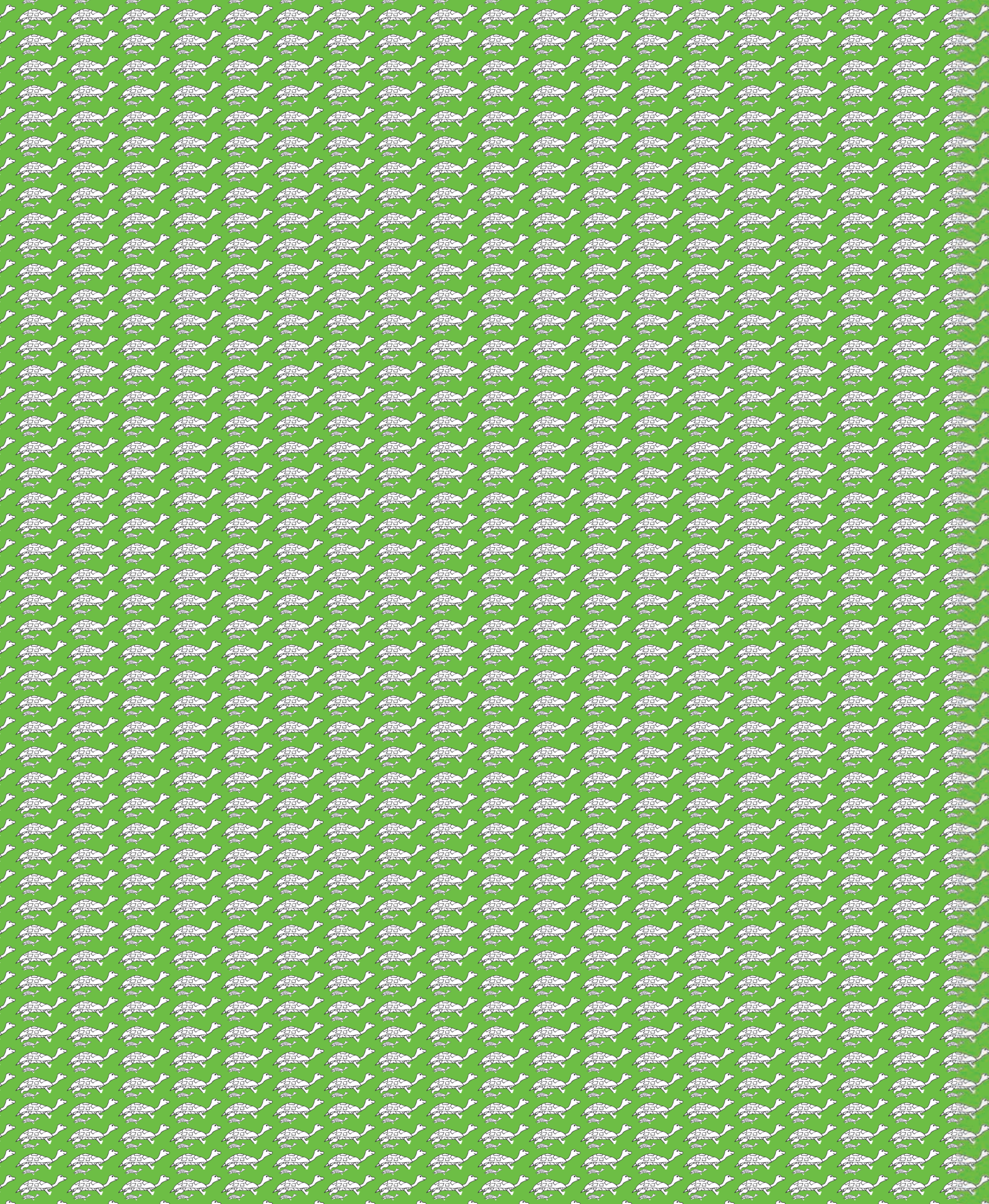

Σειρά: ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Τίτλος: ΑΙΣΩΠΟΥ ΜΥΘΟΙ

Copyright © Γιάννης Ζουγανέλης, Χρήστος Τραμοίρας
Copyright © 2015:
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ ΑΒΕ
Σόλωνος 98 – 106 80 Αθήνα
Τηλ.: 210 3661200, Fax: 210 3617791
<http://www.livanis.gr>

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική,
μερική ή περιληπτική, ή η απόδοση κατά παράφραση
ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου
με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό,
φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο
χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.
Νόμος 2121/1993 και κανόνες
του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

Παραγωγή: Εκδοτικός Οργανισμός Λιβάνη

ISBN: 978-960-14-2978-6

ΑΙΩΨΗΟΥ ΜΕΘΟΙ

από τους

ΓΙΑΝΝΗ ΖΟΥΓΑΝΕΛΗ
ΧΡΗΣΤΟ ΠΡΟΜΟΙΡΑ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ
ΑΘΗΝΑ

Αισώπου Μύθοι

Αισώπου μύθοι - μια ζωή στο ίδιο παραμύθι
ο λύκος και το πρόβατο, ο νόστος και η λήθη,
η αλεπού κι ο κόκορας, ο σκύλος και ο λιόντας
κι εμείς που ακόμα αντέχουμε
να ζούμε τραγουδώντας...

Μια ζωή Αισώπου μύθοι το φαΐ σου για να τρως,
το κουκί και το ρεβίθι, η χελώνα κι ο λαγός.
Το απδόνι, το γεράκι, ο καλός και ο κακός,
μια ζωή Αισώπου μύθοι και ο χρόνος κυνηγός.

Αισώπου μύθοι - μια ζωή στο ίδιο παραμύθι
ο γέρος και ο θάνατος, ο μόνος και τα πλήθη,
ο αετός κι ο βάτραχος, ο αλέκτωρ και το φίδι
κι εμείς που ακόμα αντέχουμε
να κάνουμε παιχνίδι...

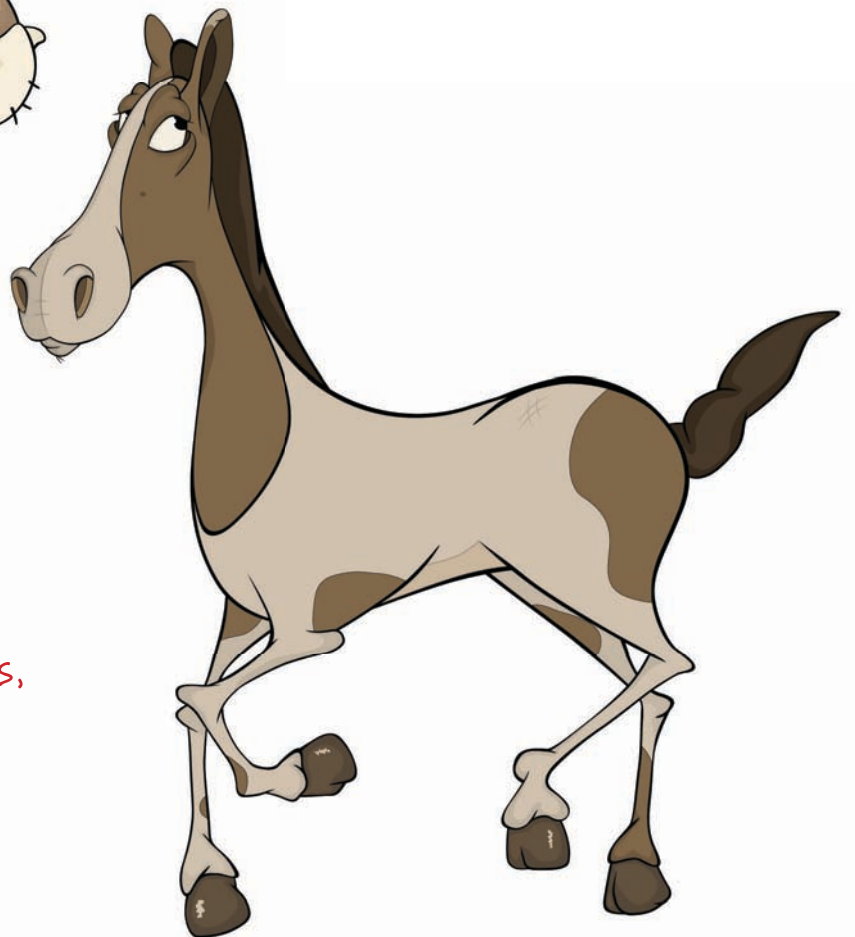

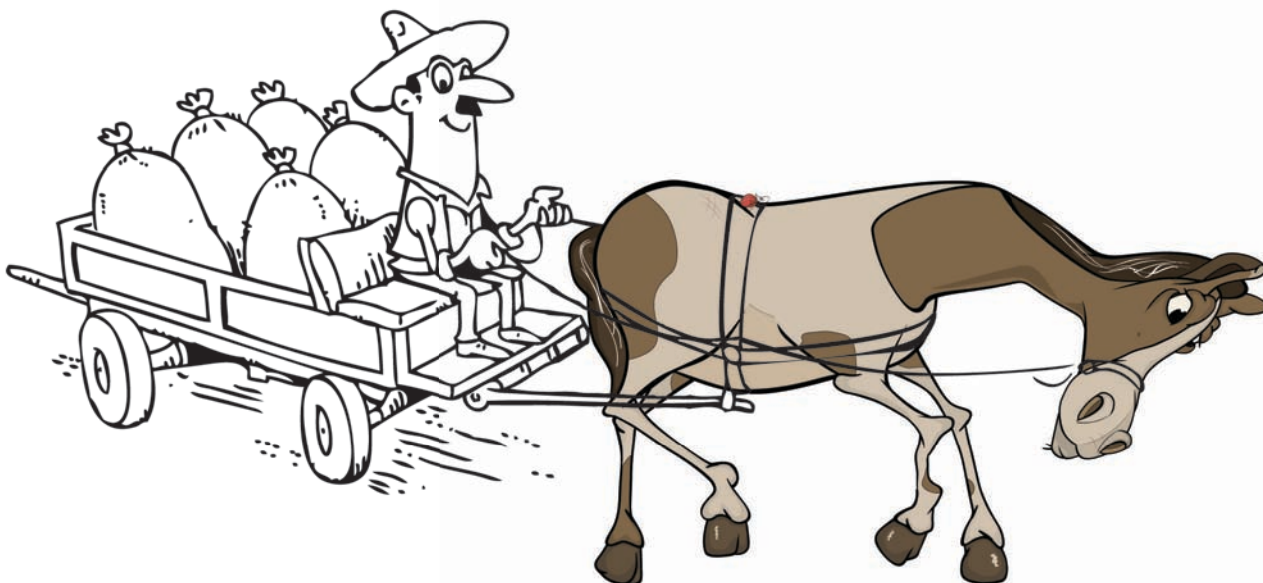
Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΟΓΟ

Ένα άλογο περήφανο και ψωροφαντασμένο
στο γαϊδαράκο μίλαγε με φρύδι σηκωμένο.
«Κάνε στην μπάντα, ασήμαντε... στάσου να προσπεράσω,
να πάω στην πόλη βιάζομαι, δε θέλω να βραδιάσω».

«Εγώ είμαι τ' άλογο, ο Ντορής,
απόγονος της αστραπής!»
«Κι εγώ ο κυρ Μέντιος, ο νταής,
τ' αδέρφι της υπομονής!»

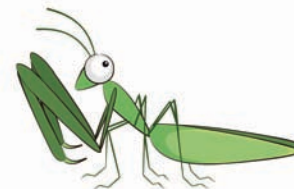

Μα οι καιροί αλλάζανε και να σου... γερασμένο
αγκομαχούσε τ' άλογο σκυφτό και φορτωμένο.
Να τος κι ο γαϊδαράκος μας, περνούσε μες στην ώρα,
το ξιπασμένο άλογο κοιτούσε με συμπόνια.

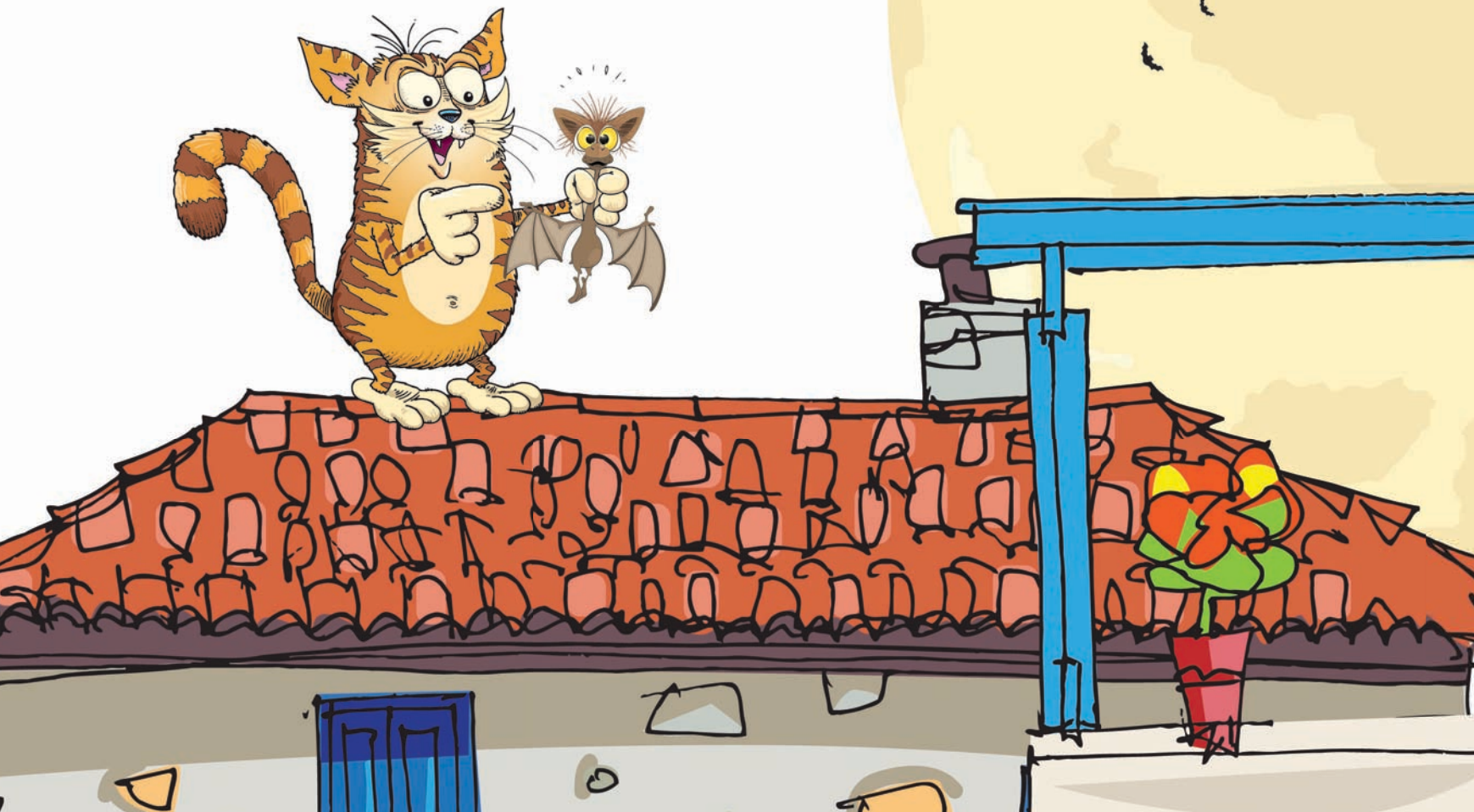
«Εγώ είμαι τ' άλογο, ο Ντορής,
μα γέρασα ο δυστυχής!»
«Κι εγώ ο κυρ Μέντιος, ο νταής,
αργός, μα πάντα ασφαλής!»

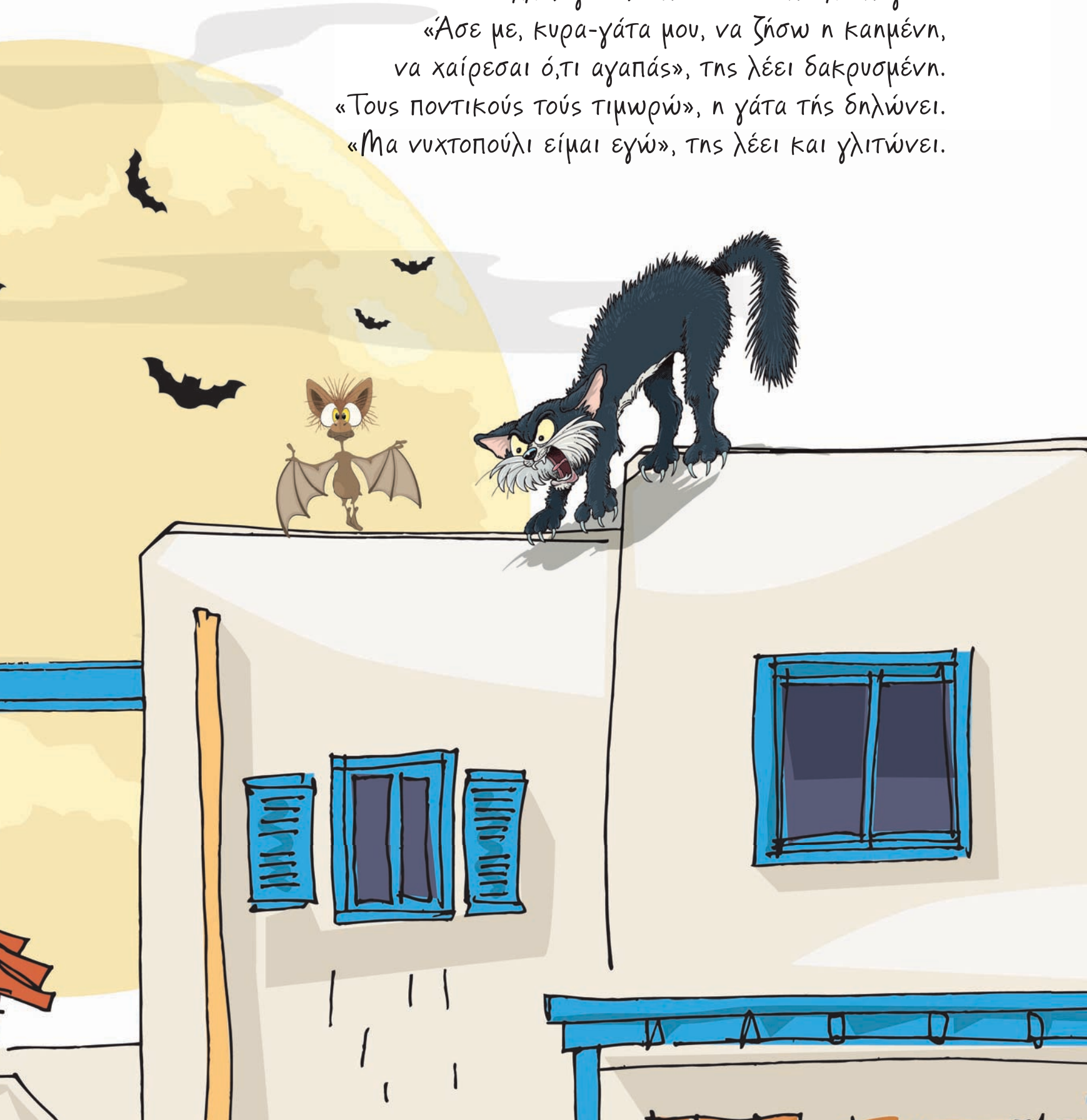
Η ΝΥΧΤΕΡΙΔΑ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ

Μια νυχτερίδα μια φορά, χαράματα Σαββάτου,
χωρίς να θέλει πιάστηκε στα νύχια κάποιου γάτου.
«Γατούλη μου, να σε χαρώ, δώσ' μου τη λευτεριά μου,
άσε με, σε παρακαλώ, να θρέψω τα παιδιά μου...»
«Με τα πουλιά είμαι εχθρός», ο γάτος τής δηλώνει.
«Μα εγώ είμαι σκέτος ποντικός», του λέει
και γλιτώνει.

«Μια ποντικός, μια νυχτερίδα,
κάθε που πέφτω σε παγίδα.
Από τους γάτους να γλιτώσω
και πατριάρχης θα δηλώσω».

Πέρασαν μήνες και ξανά η ίδια νυχτερίδα
σε άλλης γάτας έπεσε την ύπουλη παγίδα.
«Άσε με, κυρα-γάτα μου, να ζήσω η καημένη,
να χαίρεσαι ό,τι αγαπάς», της λέει δακρυσμένη.
«Τους ποντικούς τούς τιμωρώ», η γάτα τής δηλώνει.
«Μα νυχτοπούλι είμαι εγώ», της λέει και γλιτώνει.

Ο ΨΑΡΑΣ ΚΑΙ Η ΦΛΟΤΕΡΑ

Ένας ψαράς αλλιώςτικα βάλθηκε να ψαρέψει,
με δίχτυα και δολώματα δεν ήθελε να μπλέξει.
Φύσαγε τη φλογέρα του κι έπαιζε τραγουδάκια
μήπως και βγούνε στη στεριά μπαρμπούνια και λαβράκια.
Έπαιζε τη φλογέρα του τα ψάρια να ζυγώσουν
και με τα ρεφρενάκια του να 'ρθουν να μερακλώσουν.

Βρε ψαρά μου... σε καλό σου,
βάλ' το πια μες στο μυαλό σου:
αν δε βρέξεις τα ποδάρια,
δε θα φας ποτέ σου ψάρια.

Όμως η ώρα πέρασε... λιγόστεψε κι η μέρα
κι ο φίλος απελπίστηκε να παίζει τη φλογέρα.
Μπήκε ξανά στη βάρκα του, πήρε τα σύνεργά του
κι άρχισε όπως ήξερε να κάνει τη δουλειά του.
Να σου λοιπόν στα δίκτυα του χορεύουν παλαμίδες,
γόπες, λυθρίνια και σαργοί και σπάροι μερακλήδες.

Βρε ψαρά μου... σε καλό σου,
βάλ' το πια μες στο μυαλό σου:
αν δε βρέξεις τα ποδάρια,
δε θα φας ποτέ σου ψάρια.

ΤΟ ΚΑΤΣΙΚΙ ΚΑΙ Ο ΛΥΚΟΣ

Ένα κατσίκι ξέμεινε μακριά απ' το κοπάδι.
Το βλέπει ο λύκος μόνο του, τρέχει να το προλάβει.
«Λύκε μου, σε παρακαλώ, προτού απ' τον κόσμο φύγω,
παίξε μου τη φλογέρα σου για να χορέψω λίγο»,
λέει το κατσίκι πονηρά κι αρχίζει να κουνιέται
και δείχνει το αφιλότιμο πως το ευχαριστείται...

«Παίξε, λύκε μου μαέστρο,
στο ρυθμό σου να χορέψω!
Παίξε, λύκε μερακλή μου,
κι έχω ντέρτι στην ψυχή μου!»

Χορεύει το κατσίκι μας με νάζι και με χάρη,
ώσπου το λύκο πήρανε κάποια σκυλιά χαμπάρι.
Ταβγίζουν και τον κυνηγούν χωρίς να χάσουν χρόνο
κι ο λύκος τρέχει να σωθεί και παίρνει μαύρο δρόμο.
«Καλά να πάθω...» έλεγε. «Τι το 'θελα να μπλέξω...
αντί για λύκος μουσικός πως είμαι να πιστέψω!»

